

«Τότε λοιπόν, λέγω ὅτι ἡ ὄρνις —»

«Ποῦ καλὰ ὑπάρχει λοιπόν ὄρνις ἥτις δὲν ἐγένετο ἐξ ὠοῦ. Εἰπέτε μοι τώρα, ποῖος ἔκαμε τὴν πρώτην ταύτην ὄρνιθα, ἐξ ἧς πᾶσαι αἱ ἄλλαι καὶ τὰ ὠὰ προέρχονται.»

«Μὲ τὰς ὄρνιθας καὶ τὰ ὠὰ σας, μοι φαίνεται ὅτι μὲ ἐκλαμβάνετε δι' ὀρνιθοπώλην.»

«Οὐδαμῶς, κύριε. Μόνον σὰς ἐρωτῶ νὰ μοι εἴπητε πόθεν ἡ μήτηρ τῶν ὀρνίθων καὶ τῶν ὠῶν προῆλθεν.»

«Ἀλλὰ διὰ ποῖον σκοπὸν;»

«Ἀφοῦ λοιπόν δὲν γνωρίζετε, θέλετε μοι ἐπιτρέψαι νὰ σὰς εἰπω. Ἐκεῖνος ὅστις ἐπλασε τὴν πρώτην ὄρνιθα, ἡ ὥς θέλετε σεῖς, τὸ πρῶτον ὦν, εἶναι ὁ αὐτὸς ὅστις ἐπλασε τὸν κόσμον, καὶ τὸ ὅν τοῦτο καλοῦμεν Θεόν. Σεῖς, ὅστις δὲν δύνασθε νὰ ἐξηγήσητε τὴν ὑπαρξίν μιᾶς ὄρνιθος ἢ ἐνὸς ὠοῦ χωρὶς τοῦ Θεοῦ, θέλετε μολαταῦτα νὰ ὑποστηρίζετε, καὶ νὰ δυνηθῆτε νὰ ἐξηγήσητε τὴν ὑπαρξίν τοῦ κόσμου τούτου ἄνευ τοῦ Θεοῦ.»

Ὁ νέος φιλόσοφος εἰσώπα· ἡσύχως δὲ ἔλαβε τὸν πῖλον του καὶ πλήρης αἰσχύνης ἀνεχώρησεν, ἐὰν μὴ πεπεισμένος περὶ τῆς μαυρίας του, τοῦλάχιστον συγχευμένος ἐκ τῶν ἀπλῶν ἐρωτήσεων μιᾶς κόρης.

#### Ο ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ ΒΙΟΣ

Διακεκριμένοι ἄμα τε καὶ σώφρονες ἄνδρες τὸ ἀσταθὲς τῆς ὀλιγοχρονίου ζωῆς ἐν τῷ παρόντι κόσμῳ τοῦ ἀνθρώπου βλέποντες παρωμοίασαν τὸν βίον τοῦ ἀνθρώπου ὠραιοτάταις παρομοιώσεσι πρὸς κοινὴν ὠφέλειαν ἢ διδασκαλίαν, ἐξ ὧν οὐ μικροῦ λόγου ἀξία εἶναι καὶ ἡ διὰ τοῦ Μενίππου ὑπὸ τοῦ Λουκιανοῦ ἐκτεθειμένη ὥδε πῶς. Ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος, λέγει, προσομοιάζει μακρᾷ τινι πομπῇ, ἧς ἕκαστα χορηγεῖ ἢ διατάσσει ἡ τύχη προσάπτουσα διάφορα καὶ ποικίλα τοῖς πομπευταῖς σχήματα καὶ τὸν λοιπὸν λαβοῦσα βασιλικῶς διασκευάζει τιάραν τε ἐπιθεῖσα καὶ δορυφόρους προσπορίσασα καὶ τὴν κεφαλὴν στέψασα τῷ διαδήματι, τὸν δὲ οἰκέτου σχῆμα περιβάλλει, τὸν δὲ ὠραῖον κοσμεῖ, τὸν δὲ ἄμορφον καὶ γελοῖον παρασκευάζει, ὥς τὸν ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου διαθρυλούμενον Θερσίτην. Πολλάκις δὲ καὶ ἐν τῷ μέσω τῆς πομπῆς εὐαρίθμων τινῶν τὰ σχήματα μεταβάλλει μὴ ἐπιτρέπουσα αὐτοῖς ἄχρι τέλους νὰ διαπομπεύσωσιν ὡς διασκευάσθησαν, ἀλλὰ τὸν μὲν ἀναγκάζει, ὡς τὸν Κροῖσον, τὴν τοῦ οἰκέτου καὶ αἰχμαλώτου ἐνδυμασίαν νὰ λάβῃ, τὸν δὲ ἤδη μεταξὺ τῶν οἰκετῶν πομπεύοντα Μαιάνδριον μετενδύει τὴν τοῦ Πολυκράτους τυραννίδα· καὶ μέχρι μὲν τινος ἀφίνει αὐτοὺς ἔχοντας τὰ διάφορα ταῦτα σχήματα· ἀφοῦ ὅμως ὁ τῆς πομπῆς καιρὸς παρέλθῃ, τότε ἕκαστος ἀποδῶσας τὴν στολὴν τῆς πομπῆς καὶ ἀποδυσάμενος τὸ σχῆμα παρίσταται οὐδόλως τοῦ πλησίον διαφέρων· τινὲς δὲ ὑπ' ἀγνομουσύννης κινούμενοι, ὅταν ἀπ' αὐτῶν ἀφαιρῇται ὁ στολισμὸς, ἄχθονται καὶ ἀγανακτοῦσιν, ὡς οἰκείων τινῶν

πραγμάτων στερούμενοι καὶ μὴ δίδοντες, ἅπερ δι' ὀλίγον αὐτοῖς χρόνον ἐχορηγήθησαν.

Παραπλήσιον δὲ τι συμβαίνει τοῖς τραγικοῖς ὑποκριταῖς, οἵτινες πρὸς τὰς χρεῖας τῶν δραμάτων τοτὲ μὲν Κρέοντες, τοτὲ δὲ Πριάμοι γίνονται ἢ Ἀγαμέμνονες, καὶ ἐνῷ οἱ αὐτοὶ πρὸ ὀλίγου λίαν σεμνῶς τὸ τοῦ Κέκροπος ἢ Ἐρεχθέως σχῆμα ἐμιμήθησαν μετ' ὀλίγον οἰκέται προέρχονται ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ κεκελευσμένοι. Ἀφοῦ δὲ πέρας λάβῃ τὸ δράμα ἀποδυσάμενος ἕκαστος αὐτῶν τὴν χρυσόπλεκτον ἐκείνην ἐσθῆτα καὶ τὸ προσωπεῖον ἐκεῖνο ἀποθέμενοι πένητες καὶ ταπεινοὶ περιφέρονται καὶ οὐχὶ πλέον ὥς Ἀγαμέμνονες οἱ Ἀτρεῖς οὐδὲ Κρίοντες οἱ Μενοικεῖς, ἀλλὰ Πῶλοι Χαρικλέους ἢ Σάτυροι Μαραθώνιοι· τοιαῦτα καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα· τούτων οὕτως ἐχόντων, οἱ βουλούμενοι καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ ὠφεληθῶσι δύνανται δίκην μελισσῶν νὰ συλλέξωσι δι' ἑαυτοὺς τὸ μυρσέειον.

Θ. Μ. Μ.

#### ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΩΝ ΗΝ. ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ

Ὁ Τσέστερ Ἄλαν Ἀρθωρ υἱὸς Ἰρλανδοῦ ὀνόματι Γουλιέλμου Ἀρθωρ, ἐγεννήθη ἐν Φέαρφιλδ τῆς Πολιτείας Βερμόντ τῇ 5 Ὀκτωβρίου 1830. Μετὰ τὴν συνήθη μαθήτευσιν ἐν τοῖς σχολείοις τῆς πατρίδος του εἰσῆλθεν εἰς τὸ Κολέγιον τὸ 1845 καὶ ἀπεφοίτησεν ἐκεῖθεν μετὰ τέσσαρα ἔτη. Ὡς ὁ προκατόχος του, ὁ κ. Ἀρθωρ συνετήρησεν αὐτὸς ἑαυτὸν ἐνῷ ἦτον εἰς τὸ Κολέγιον ἐλλείψει οἰκογενειακῶν μέσων. Ἀφοῦ διήνυσεν δύο ἔτη εἰς νομικὴν τινὰ σχολὴν, ὁ κ. Ἀρθωρ ἦλθεν εἰς Νέαν ὸρκην καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν δικηγόρου μέχρι τοῦ 1865 ὅτε συνεταιρίσθη εἰς ἐξάσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματός του μετὰ ἐτέρου δικηγόρου. Τὸ δικηγορικὸν στάδιον τοῦ νέου προέδρου περιέχει ἀξιοσημειώτους τινὰς δίκας. Μία τούτων περιλαμβάνει τὴν ὑπεράσπισιν ἣν διεξήγαγεν ὑπὲρ μαύρης τινὸς γυναικὸς καὶ ἐναντίον ἐταιρίας σιδηροδρόμων ἐν Νέᾳ ὸρκῃ. Ἐν τισὶ τῶν ἀμαξῶν τῆς Νέας ὸρκῆς ὑπῆρχε γεγραμμένον ὅτι γίνονται δεκτοὶ καὶ μαῦροι ἐν ἄλλαις ὁμοῦς τὸ τοιοῦτο δὲν ἐγίνετο. Ἡμέραν τινὰ μαῦρὴ τις ὀνόματι Λίτζι Γένιγγς, ἀξιοσέβαστος γυνὴ εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένη, καθαρὰ καὶ καλὴ εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ἐπιστάτρια εἰς τι κυριακὸν σχολεῖον μαῦρων, εἰσῆλθεν εἰς τινὰ ἄμαξαν λαβοῦσα θέσιν ἐν αὐτῇ. Ὁ ὁδηγὸς ἔλαβε τὸν ναῦλόν της διὰ τούτου σιωπηλῶς παραδεχθεὶς τὸ δικαίωμα ὅπως ἐπιβῇ τοῦ λεωφορείου, ἀλλὰ μόλις εἰσῆλθεν ἡ γυνὴ εἰς μεθυσμένος λευκὸς, ἐντὸς τοῦ λεωφορείου, ἠρώτησε. «Θὰ ἀφήσης ἐκείνην τὴν... μαῦρην νὰ μείνῃ εἰς τὸ λεωφορεῖον;»

«Ὡ νομίζω ὅτι δὲν πειράζει», εἶπεν ὁ ὁδηγός.

«Ναὶ ἀλλὰ πειράζει, ἐπανάλαβεν ὁ ἄλλος. Ἐπλήρωσα τὸν ναῦλόν μου καὶ θέλω νὰ ταξιδεύω εὐπρεπῶς, καὶ σοὶ λέγω ὅτι πρέπει νὰ τὴν ἐκβάλῃς ἔξω.»